

TỪ MUÔN THƯỞ ĐƯỢC KÊU MỜI BƯỚC THEO ĐỨC CHÚA GIÊSU KITÔ

Nếu mọi tín hữu giáo dân được mời gọi bước theo Đức Chúa GIÊSU, thì các tu sĩ được kêu gọi phải theo chân Đức Chúa GIÊSU cách quyết liệt và gần gũi hơn nữa. Tu Sĩ phải đồng hình đồng dạng với Đức Chúa GIÊSU vì được chọn để trở thành các môn đệ. Môn đệ theo sát mẫu gương các Môn Đệ tiên khởi của Đức Chúa GIÊSU lúc Ngài sống nơi dương thế. Sau đây là câu chuyện ơn gọi của nam tu sĩ Ý dòng Phanxicô Đức Mẹ Vô Nhiễm.

Ơn gọi tu dòng của tôi mạnh nha từ lúc tuổi còn thơ. Tôi được hồng phúc sinh ra và lớn lên trong một gia đình Công Giáo vô cùng đạo đức. Trong đại gia đình chúng tôi có đến 3 người Bác làm Linh Mục. Ngay từ lúc lên 5 tuổi tôi đã nồng nhiệt ước muốn tận hiến toàn thân cho THIÊN CHÚA. Lý do là vì mỗi lần đến nhà thờ tham dự Thánh Lễ tôi say mê nhìn ngắm vị Linh Mục mặc áo

lễ, theo dõi cách thức ngài cử hành Thánh Lễ và lắng nghe các bài giảng hùng hồn của ngài. Về nhà, tôi bắt chước Linh Mục cử hành Thánh Lễ. Tôi chọn thứ bánh màu trắng có hình tròn để làm bánh thánh. Rồi tôi khoác lên mình các mảnh vải có màu sắc khác nhau tùy theo mùa Phụng Vụ. Chưa hết. Tôi huy động các bạn trẻ trong xóm đến tham dự Thánh Lễ do tôi cử hành. Tôi muốn ghi khắc trong đầu óc non nớt của các bạn đồng tuổi hình ảnh thánh thiêng của Thánh Lễ mà tôi vô cùng trang trọng quý mến.

Mãn bậc tiểu học tôi xin thân mẫu ghi danh tôi vào Tiểu chủng Viện để theo đuổi ơn gọi Linh Mục. Nhưng Mẹ tôi từ chối, lấy cớ tôi hãy còn nhỏ, phải đợi đến tuổi trưởng thành rồi mới tính. Bị Mẹ từ chối tôi cảm thấy thật bất bình.

Trong khi đó, nhóm bạn của tôi, chúng nó biết tôi ước ao gia nhập Tiểu chủng Viện nên lôi kéo quyến rũ tôi đi theo chúng nhập vào các cuộc vui chơi ca hát, xem chiếu bóng hoặc các lễ hội thể thao. Khi thấy tôi quyết liệt từ chối, chúng xem tôi như người bất-bình-thường. Hay nói khác đi, vì là người bất-bình-thường nên tôi mới tìm cách đi tu! Tôi trở thành đối tượng cho chúng nhạo báng chế diễu! Đây là khoảng thời gian của lứa tuổi dậy-thì mà tôi cảm thấy vô cùng cay đắng và đổ không biết bao nhiêu giọt nước mắt.

Năm 16 tuổi, tôi lập lại lời xin gia nhập Tiểu chủng Viện. Lần này có sự hỗ trợ của các Bác Linh Mục của tôi nữa. Nhưng vẫn không có kết quả. Câu trả lời vẫn trước sau như một: phải đợi đến tuổi trưởng thành mới được phép quyết định!

Tiếp thay trong 3 năm đợi chờ này, đáng lý tôi phải sống trong kiên trì và cầu nguyện, thì tôi lại rơi vào cảnh chán nản và buông xuôi. Tôi chạy theo các cuộc vui chơi mà cuộc đời mở rộng trước mắt. Đúng là khoảng thời gian buồn thảm nhất trong cuộc đời tôi. Tôi bỏ hẳn việc đến nhà thờ tham dự Thánh Lễ cũng không thèm tham gia các cuộc hội họp của ban giúp lễ mà tôi là thành viên. Chưa hết. Tôi giao du với bạn gái, chạy theo việc thực hành một số tôn giáo kỳ lạ đông phương. Rồi tôi có thêm dự tính chuyển sang ngành ngoại giao, tiến tới hôn nhân với người bạn gái tôi yêu thương say đắm, trao trọn quả tim cho nàng!

Tóm lại, tôi lặn xả vào cuộc đời, vào con đường sự nghiệp và tình duyên. Ơn gọi Linh Mục giờ đây chỉ là bóng mờ, hay nói đúng hơn, không mấy may có chỗ đứng trong tâm trí tôi. Tôi tìm mọi cách để thành công và đạt đến hạnh phúc trong cuộc sống.

Thế nhưng, than ôi! Càng tìm kiếm hạnh phúc tôi càng hụt hẫng trống không. Tôi luôn luôn cảm thấy thiếu thốn một cái gì ấy. Chính cái thiếu thốn này mời gọi tôi tìm kiếm cái gì đó để lấp đầy khoảng trống trong tâm hồn.

THIÊN CHÚA Quan Phòng giờ tay cứu gỡ tôi thoát khỏi cái vòng lẩn quẩn đau thương. Phương tiện là Chương Trình Phát Thanh Công Giáo do Các Tu Sĩ dòng Phanxicô phụ trách. Tôi không rõ Các Tu Sĩ thuộc ngành nào của Đại Gia Đình dòng Phanxicô. Song Thân theo dõi thường xuyên các Buổi Phát Thanh này. Đến lượt tôi cũng bắt đầu nghe các buổi phát. Chương trình thật phong phú mang lại cho tôi nhiều lợi ích thiêng liêng và nhất là, một niềm an bình sâu xa. Thời gian ngắn sau đó, tôi quyết định liên lạc với vị Linh Mục phụ trách các Chương Trình Phát Thanh. Qua trung gian của một người bạn, tôi tìm ra địa chỉ của Đài Phát Thanh và đích thân đến gặp Cha Giám Đốc.

Cuộc gặp gỡ diễn ra trong bầu khí tín cẩn thân tình. Tôi cởi mở tâm hồn, trình bày mọi khúc-mắt dẫn-co cho vị Linh Mục nghe. Đối lại Cha giải thích cho tôi biết Cha thuộc ngành mới của dòng Phanxicô với tên gọi là "Anh Em Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm".

Cuộc nói chuyện không những làm phong phú kiến thức văn hóa của tôi mà còn tiến xa hơn. Nó gieo vào lòng tôi niềm mong ước trở thành Tu Sĩ Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm. Linh Mục Giám Đốc đề nghị tôi làm một tuần Tĩnh Tâm nơi Cộng Đoàn để tìm hiểu rõ hơn về cuộc sống của Các Tu Sĩ Phan-Sinh. Phần tôi, tôi thưa với ngài là tôi ước ao gia nhập ngay Cộng Đoàn, vì e sợ rằng, nếu trì hoãn, hẳn tôi sẽ đánh mất quyết tâm và niềm hăng say tận hiến cuộc đời cho THIÊN CHÚA. Vị Linh Mục trái lại, ngài khuyên tôi nên cẩn trọng, kiên nhẫn đợi chờ, chớ vội vã rút ngắn các giai đoạn cần thiết. Ngài lập lại đề nghị tôi làm một tuần Tĩnh Tâm.

Tôi ngoan ngoãn làm theo lời khuyên của vị Linh Mục. Sau tuần tĩnh tâm đó, tôi trở lại gia đình thu xếp mọi sự rồi dứt khoát ra đi, đáp lại lời THIÊN CHÚA mời gọi tôi ngay từ những ngày tôi còn ngây thơ trong trắng.

Giờ đây tôi là tu huynh Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm. Xin dâng lời ca tụng vinh quang THIÊN CHÚA và Đức Mẹ MARIA Vô Nhiễm.

... "Thú vị thay được tạ ơn Chúa, được mừng hát danh Ngài, lạy Đấng Tối Cao, được tuyên xưng tình thương của Ngài từ buổi sớm, và lòng thành tín của Ngài suốt canh khuya, hòa điệu sắt cầm gieo trầm bổng, nhẹ nhẹ vãn vương khúc tỳ bà. Lạy Chúa, sự nghiệp Ngài khiến con mừng rỡ, thấy việc tay Ngài làm, con phải reo lên: Lạy Chúa, công trình Ngài xiết bao vĩ đại, tư tưởng Ngài thâm thúy lắm thay! .. Người công chính vươn lên tựa cây dừa tươi tốt, lớn mạnh như hương bá Li-băng được trồng nơi Nhà Chúa, mơn mớn giữa khuôn viên đền thánh Chúa ta" (Thánh Vịnh 92, 2-6/13-14).

("Il Settimanale di Padre Pio", Anno VI, n.47, 2 Dicembre 2007, trang 23-25)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt